

Свети Клименте, чуй ни стенанието:
 Робство ново и по-зло търпимъ;
 Свети Климете, вижъ ни страданието,
 Но съсъ гласъ ний не смѣимъ да скърбимъ.

Свети Клименте, ний те обичаме,
 Ти си българинъ, ти нашъ си светецъ,
 Въ скръбъ, неволи къмъ тебъ само тичаме,
 Свещи палимъ предъ твоя вѣнецъ.

На тебъ само надежда възлагаме,
 Еднородче, закрилнице благъ,
 Въ тѣзъ въздишки душата си влагаме;
 Ти любилъ си ни много, люби ни ти пакъ.

Ти ни гледашъ, кат' живъ, отъ иконата,
 Живъ пъкъ наш'тъ дѣди си гледалъ,
 Царь Борису видѣлъ си короната
 И величието старо видѣлъ.

Свети Клименте, чуй днесъ молбитъ ни —
 Твойта само услишалъ би Богъ —
 О, моли се, че тежки сѣ днитъ ни,
 И тиранътъ е много жестокъ.

Чуй какъ страдаме! Сгрѣй ти сърдата ни,
 Съ радостъ нашата нощъ освѣтли,
 Свети Клименте, дай на децата ни.
 Да не видятъ, кат' насъ, мъжки зли.

Ободрявай духа, крепи силитъ
 На онѣзъ, дето идатъ къмъ насъ,
 На юнацитъ тамъ вихрокрилитъ,
 Чийто братски дочуваме гласъ.